

Андрея Илиев

Самодивата

И си язди сур-елена
Сур-елена шестокрилец,
Стремени й зелен гушер,
Юзда й люта змия,
Я камшик й усойница.

Народна песен

1

Ник слезе от корема на Мария и се отпусна на гръб с блажена въздишка. Когато дишането му се нормализира, протегна ръка и машинално загали обсипаните ѝ със ситни капчици гърди. Тя лежеше като истукан. Той събра сили, изправи се и влезе в банята. Накисна се хубаво, избърса се с жълта хавлия с изрисувана на нея огромна маймуна и се върна в спалнята.

Мария стана със затворени очи и тръгна като сомнамбул към вратата.

Ник я изпрати с полугладен поглед, тръшна се на фотьойла и си наля перлова ракия от голямо лъскаво шише.

Мария се върна, поклащайки всичко, което господ бе накачил по скелета ѝ. Фотьойлът ѝ се видя неудобен, затова тя се намести в скута му. Ник веднага залепи ръце на хълбоците ѝ и притвори унесено очи.

– Ник – измяука тя.

Той се стресна, отвори очи и я погледна строго.

– Какво ти става?

– Не ми харесва гласа ти.

– Тъй ли? И защо?

– Заумилкваш ли ми се, заглезиш ли се, винаги ми казваш Ник.

– Не ти ли харесва?

– Харесва ми. Дори много. Но съм забелязал, че колкото съкращаваш името ми, толкова по-голяма сума излиза от джоба ми.

Гърдите ѝ изплюяха в рамото – така силно се връцна.

– Какво пък – крайно време е да преразгледаме надницата ми.

– Охо! – промърмори той.

– Ти пестиш на мой гръб!

– Тъй ли? – задави се Ник в чашата. Изкашля се ядосан и попита: – И как го правя?

– За осемчасов рабтен ден ме караш да спя с теб по четири пъти, а оня ден ме задържа извънредно и ме изчука всичко шест пъти!

– А, туй ли било... – махна с ръка Ник и се отпусна назад.

Мария мина като бясна из стаята и спря с ръце на кръстта срещу него. Той я загледа възхитен.

– Проститутките вземат по стотак на сеанс. Тоест, ако ме няма, ти всеки божи ден ще плащаш по четиристотин за тая работа. Или почти

три бона на седмица. А мен ме минаваш с пет стоака.

Ник сложи голите си мускулести крака на масата, засмя се късо и рече:

– Може да направим и обратна сметка.

– Да! – изпищя тя. – И ще излезе, че вместо да ми даваш, аз трябва да внасям в банковата сметка на кантората ти!

– Разбира се. Знаеш ли каква е тарифата за мъжка услуга в Германия? След третия път една стана и ми купи фолксваген...

– Знам! – извика нервирана Мария. – При това най-новия модел!

– Да. А представи си, ако не бе избързала и бях успял да я изучукам и четвърти път! Сигурно щеше да ме осинови!...

– Глупости!

– Слушай, защо не седнеш?

– Но на стола! – озъби се тя.

– Добре де... Щом ти харесва. Макар че съм готов да се закълна в най-милото си, че предпочиташ друго място.

И той се потупа между краката.

– А, не!

– Както искаш... Но ми се ще да разбереш, че не си права. Ако те карах по германската тарифа, сега да си ми дължница с двайсетина хиляди марки... А по американската...

– Знам – съкрушено положи голото си дупе на масата тя. – Сега да си милионер...

– Масата е студена – предупреди я загрижен той. – Ела тук.

Хвана я за ръката и я придърпа към себе си. Тя се опъна проформа, но накрая се примири и падна в скута му.

– Ник, и все пак...

Очите му вече бяха премрежени, той замърка и затърка нос в гърдите ѝ.

– Ще помислим...

– Нещо по-конкретно... – започна Мария, но се стресна и изпъна гръб. – А, не!

– Какво, мила? – натисна я за раменете Ник.

– Не искам!...

– Какво не искаш?

– За пети път!

– Слушай... размисли...

– Не – рече тя, но не мърдаше, втренчила очи надолу.

– Добре де... две десетачки... ще сложа...

– Две ли? – рече тя без интерес и облиза устните си...

2

В този момент звънецът иззвъня. Двамата застинаха.

– Кой ли е? – промърмори Ник.

– Някой досадник – стовари тя гърдите си в лицето му. – Ще си отиде...

Той помисли и я хвана за кръста.

– Хайде де поотложим.

Мария недоволно се надигна.

– Ако и в Германия така си правил...

Звънецът изръмжа пак. Двамата скочиха като ударени с ток и се хвърлиха към дрехите. Ник за нула време облече панталон и риза. Тръгна към вратата, сети се за нещо, върна се и съблече панталона.

– Какво ти става? – попита Мария обнадеедена.

– Забравих гашетата – промърмори той.

Облече се бързо и нетърпеливо завика:

– Хайде, не се мотай!

Тя вече бе надянала роклята си, беше сресала черната си като смола коса и слагаше червило на устните си. Минаха отрескавели в предната стая, оформена като кабинет с две бюра и диван с ниса масичка. Ник седна на стола си и вдигна крака на бюрото, а Мария спря до вратата и го попита с очи да отвори ли.

– Гащи сложи ли си? – изсъска той.

Тя махна с ръка.

– Сложи си гащи!

Мария му се изплези и отвори вратата. Влезе нисък, пухкав мъж с остатъци от червеникава коса по главата. Той огледа неспокоен стаята, цъфтящата в розовия минижуп Мария, опънатите боси крака на Ник и попита с несигурен глас:

– Детективска кантора „Алф“?

Ник посочи висящата кукла на телевизионния герой над главата си и се ухили:

– Няма проблеми!

После забеляза босите си крака, усмивката бавно започна да се топи и той ги запридърпва към края на плота. Когато те потънаха отдолу, очите на гостта постепенно се разраствашаха, сякаш бяха свързани с реостат.

Мария махаше зачервена зад гърба му.

Ник се обърка и вместо да скрие револвера, вдигна го.

Дребният мъж направи крачка назад и главата му се заклеши между гърдите на Мария. Той се стресна, извика и с извърщането си я хвана през таза. Сега очите пък на секретарката започнаха да се забелват.

– Скрый револвера! – успя да извика тя.

Ник най-после загря, отвори бързо чекмеджето, пусна оръжието вътре и плесна радостно с ръце:

– Няма го вече!

Е, разделиха се. Тя седна зад своето бюро, а она се настани на дивана. Извади носна кърпа, която сигурно използваше и за чаршаф и избърса запотеното си лице.

– Боже мой... боже мой... – рече тихо и стрелна скришом Мария.

„Дали е разбрал, че е без гащи?“ – помисли Ник и поклати глава заканително.

– Той си е такъв... – заоправдава го с пластмасова усмивка секретарката. – Като няма работа, все търка револвера.

Ник се изкашля авторитетн и рече с инструкторски глас:

– Оръжието трябва да се поддържа. – И тъй като човекът продължаваше да мълчи, той го подсети: – А вие?

– Нещастие, господине. Естествено, нещастие...

Едва сега Ник забеляза, че под очите му имаше тъмни мастилени сенки, а лицето му бе с она характерен и тъй трудно описуем цвят на смъртноболните.

– Лошо ли ви е? – съчувствено попита Мария.

– Да – призна той. – Но не можете да ми помогнете.

– И все пак?

– Да, да... – разбърза се дребосъкът. – Като казах това, имах предвид лекарска помощ... А иначе много разчитам на вас.

– Казвам се Николай Шишманов.

– Благодаря... Сигурно сте от стар род, господин Шишманов.

– Да... Праядо ми живя сто и четири години.

– Внушително – поклати глава дребният. – Дано и вие да ги доживеете.

– Защо не? – поклати глава Ник. – Пия по-малко от него. За другото съм му по петите.

Мария притвори очи и нервно зачука по бюрото. Той се стресна и пак попита:

– И все пак?...

– Казвам се Пит Колеф и бях най-близкият човек на Тед Тен.

– Тед Тен ли? – понадигна се Ник от стола. – Тенисистът?

– Радвам се, че славата на моя приятел е достигнала и до вас, господине.

– Слушай, вярно ли е, че за последните десет години е изучава три хиляди момичета?

Господин Колеф сви недоволен вежди, но отговори сравнително вежливо:

– Никога не ги е броил, но жени край него имаше повече от достатъчно.

Ник свирна впечатлен и загледа събеседника си с по-голямо уважение.

– Впрочем, точно жените бяха една от причините Тед да напусне за известно време светските салони и да дойде в България.

– Хм... България ли казахте?

– Все това ти говоря: чети вестниците! – подхвърли Мария. – Ама ти видеото, та видеото...

Господин Колеф я изчака вежливо да млъкне и обясни:

– Вестниците не са писали. Никой освен мен не знаеше, че Тед Тен е в България.

– Видя ли? – озъби се Ник. – Защо да ги чета като не са забелязали идването на Тед Тен?

– Дойдохме инкогнито. Тед искаше да си почине. Месец преди това аз прескочих до тук, за да купя на мое име една къща в Рила.

– На Боровец? Там...

– Не, господине. По-навътре. Вдън горите. Искяхме да бъдем далеч от хората и успяхме. Единственият ни съсед отстоеше от нас на четиредесет минути път. Нямаше телефон, радио, телевизия, до нас не достигаха вестници. Идилия. Тед започна да се съвзема и на четвъртия ден попита дали не съм се сетил да взема ракети за тенис. При положение, че му се повръщаше при вида им!

– Чист въздух – промърмори Ник.

– И риболов, господине – натърти Пит Колеф. – Ходеше редовно на риболов. Аз затова и избрах тая къща – наблизо имаше две езера с кристално чиста вода. Плюс пъстърва по кило парчето!

Ник закима с глава, но Мария скептично сви устни.

– Но нещата вървяха добре до четвъртия ден. На петия той откри третото езеро. На шестия каза, че му се мярнала жена...

– Жена ли? – изненада се Ник.

– Жена.

– Значи отгук започват неприятностите ви. Появи ли се жена – всички нещастия на земята и небето се струпват на главата ти.

– Напълно сте прав. На седмия ден Тед я доведе.

– Ех, че чевърст! – завистливо цъкна с език Ник. – Изчука ли я?

– Заведе я в стаята с камината, а мен ме остави в хола.

– Изчукал я е! – удари с юмрук по бюрото той.

Дребосъкът пак извади чаршафа, който използваше за носна кърпа и затърка очите си.

– И какво стана? – тихо, съчувствено попита Мария.

– Чаках до десет часа сутринта. Той в девет пие кафе. Винаги. При всички случаи. Затова се учудих, че не излезе. Почуках – нищо.

– Бре!

– В десет не издържах и опитах да отворя вратата – беше заключена отвътре. Блъсках, виках... Тогава излязох и погледнах през прозореца. Той лежеше на пода с неестествено отнетната глава. Жената я нямаше.

– Сигурно е излязла през прозореца.

– Невъзможно. Той имаше желязна решетка, през която не би минала и котка.

– А вратата?

– Аз не мигнах цяла нощ. Никой не е излизал.

– Ама че работа – поклати глава Ник. – И какво направихте?

– Заключих грижливо всички врати, сложих им свои знаци и тръгнах към най-близкото населено място. Оттам се обадох в полицията.

– О, колегите вече са били там!

– Бяха. Тед лежеше на пода. Вратът му бе просто прекършен. Лекарят каза, че е умрял бързо. И че това трябва да го е сторило същество с нечовешка сила.

Мистър Колеф наблегна на последните две думи. Ник го огледа и изхъмка:

– Не изглеждате на такъв.

– И тези от полицията така рекоха. Но изглежда са размислили, защото ме викат след един час в управлението.

Ник го погледна изпитателно, мъката по лицето му го жегна и той наведе очи.

– Може да е за справка.

– Не е – поклати глава дребосъкът. – Ще ме арестуват. Мериха камината и решиха, че спокойно съм можел да заключа и се изхъмка през нея на покрива.

– О! Гениално! – възхити се Ник. – В такъв случай дори много са се мотали.

– По дрехите му намериха два дълги женски косъма. Имаше две чаши. На едната – отпечатъци от издължени тънки пръсти. Кучето им също даде да се разбере, че в стаята е имало друг освен нас двамата.

– И сега ви викат в управлението? – почеса се по главата Ник.

– Да.

– Е, мога да ви кажа какво ще се случи.

– Какво? – преглътна шумно дребосъкът.

– Ще ви сложат белезниците и ще ви разкажат как сте удушили мистър Тен.

– Но защо?

– Мария може и да ме критикува, че не чета вестници, но и от телевизията човек научава нещичко, нали? Та там говореха, че Тед не прощавал на някои мъже... хм... които не са много мъже.

Пит Колеф се разтревожи и погледна безпомощно към Мария.

– Познах, нали?... Такаа. Първо – ревност...

– Не съм го ревнувал – тъжно поклати глава дребният.

– Вие така казвате... Завлекли сте го в планината, далеч от уличниците на Ню Йорк и Лондон, но той и в пущинака си намерил... Второ: кой ще го наследи?

– Аз.

– Поне десет милиона, нали?

– Повече.

– Какво да говорим тогава? – сви рамене Ник. – Защо да се лъжем?

Дребният мъж лъщеше целият в пот. Пак извади кърпата и грижливо подсуши лицето, темето и ушите си. Замисли се. После погледна открито детектива в очите и рече твърдо:

– Аз не съм го убил.

Ник изпъшка мъчително. Мария приближи до бюрото, сложи ръка на рамото му и тихо каза:

– Той не го е убил, Ник.

Той сърдито се освободи от ръката, скочи и обиколи за нула време няколко пъти кабинета.

– Ще поемете ли случая?

– Ще го поемем – бързо рече Мария. – Напишете ни чек.

Ник я изглежда зверски, но не каза нищо. Дребният извади писалка „Паркър“ със златен писец и се подписа виртуозно в чековата си книжка.

– Десет хиляди долара?

– Не стигат ли? – обезпокои се Пит Колеф.

– Много са!

– Много ли? – ядоса се Ник. – Я го виж как се е накиснал!

– Искам да ви издам една малка тайна – оживи се дребният. – Тед много се страхуваше, че с него може да стане нещо от тоя род. Ето защо в завещанието му има клауза, която предвижда в такъв случай награда от сто хиляди долара за този, който разкрие убиеца му.

– Сто хиляди?! – притвори очи Ник.

– Сто хиляди. Е, господин Шишманов, аз трябва да тръгвам. Ако откриете нещо, ето визитната картичка на адвокатата ми.

Пит Колеф делово тръгна към вратата. Вече бе хванал дръжката на бравата, когато се извърна.

– Слушайте... Може би трябва да ви го кажа все пак.

– Да, господин Колеф – почеса се по врата Ник.

– Видях я после. Навън.

– Кого?

– Жената. Пропяха втори петли...

– Втори петли? – олюля се Ник.

– Да. Нали ви казах, че най-близкият съсед, овчарят, е на четиредесет минути път. Той има кокошки и петел. В планината се чува надалече.

– Чува се.

– Бях нервен и седях до прозореца. Беше ясна лятна нощ, с пълнолуние. Всичко се виждаше като на длан. И я видях.

– Къде? – обърка се Ник.

– Летеше... Към гората. С развети коси. Казах ли ви, че тя имаше дълги до кръста руси коси? Да... Въздухът издуваше роклята й... Бяла ленена рокля. И цветята на главата й се люлееха...

– Какви цветя? – изхърка той.

– Имаше венец от горски цветя на главата.

Ник го гледаше с физиономия на човек, глътнал гущер.

Дребният постоя, въздъхна тежко.

– Сънували сте, господин Колеф – размърда се най-после той.

– Не, не съм сънувал.

– Такова... наркотици да сте вземали?

– Не... От няколко месеца не.

– Нещо там... от тревогите?...

Пит Колеф поклати тъжно глава и рече:

– И сега я виждам... Летеше.

3

Ник въздъхна жално и прочуствено като многострадалната Геновева.

- Какво ми натресе, глупачке...
- Десет хиляди долара – вдигна рамене Мария. – При това в най-лошия случай.
- Летяла... Боже мой!
- Сънувал е – отегчено се прозя тя.
- Какво му пречи, докато си е дремел, да му е извил и врата? – продължи да се заяжда Ник.
- Не – поклати глава Мария сериозно. – Той не го е убил.
- Приказки.
- Интуиция, Ник. Той не би могъл да го направи.
- О, не ги знаеш ти тия с левите резби!
- Ник – не го чу тя. – Сто хиляди долара!
- Е? – изръмжа той.
- Най-после възможност да ми се издължиш до стотинка.
- За какво?
- Задето ме експлоатираш така безжалостно. Ще ми увеличиш заплатата, нали?
- Стига да ми купиш нов фолксваген!
- Никога! – изпищя Мария.

Ник посегна да й запуши устата, но ръката му попадна на гърдите. Тя застина в очакване, ала той размисли и я пусна. Стана тежко и мина в другата стая. Мария го последва – търсеше чорапите си.

- Да не си болен? – попита тя с лека тревога.
- Болен ли?
- Ами отказа се...
- А, това ли било... Много си вдигнала цената. Правя си сметката.
- Нищо... аз на вересия.
- А обувките ми къде са?
- Зад фотьойла... Къде отиваш?

Той вече беше на външната врата. Там се сети, обърна се и размаха пръст:

- И да си сложиш бикините! Да не хукнеш из града гола!
- Навън бе орещо като пещ. Улиците пустееха и ако все пак тук-таме

шареха хора, те се държаха по сенките. Ник пое въздух и се гмурна в зноя.

Когато стигна управлението, челото му бе мокро от пот, а вратът му сигурно червенееше като котлет.

На пропуска го познаваха и нямаше проблеми. Той се качи на едния от асансьорите и го пришпори към таванските. Още в коридора налетя на своя човек – Дебелия Стоян.

– Слушай... – започна Ник.

– Не знам – вдигна рамене прасето му с прасе.

– Как ще знаеш като още не съм те питал!

– Ами както си подпушил, само стоте бона са ти в ума. Тен, нали?

– Тен – призна Ник.

– Лично шефът се зае със случая.

– Все пак нещичко...

– И да знам, това са слухове. Питай шефа!

Ник въздъхна и потътри крака пак към асансьора. Пред кабинета на началника имаше вече седем човека и той търпеливо зачака реда си.

Не може да се каже, че господин полицейският шеф Колимечков остана възхитен, когато след час и четвърт застана в очертанятия на вратата му.

– О, Марлоу!

„Тоя – помисли си Ник, – ако е чел и два реда от Чандлър, аз ще си намажа резервната гума с грес и ще я изям за следобедна закуска.“

– Здравсти, шефе.

– На лов ли?... На лов, нали?

Той кимна.

– Искам да те предупредя, че ако идваш за случая Тен, няма да те огрее.

Има си хас! Щом е взел следствието в ръцете си, значи сериозно се надява да глътне стоте бона.

– Не, шефе. Тен ме интересува толкова, колкото и сутиена на секретарката ти.

Колимечков се ухили:

– В такъв случай – значи много.

– Да – кимна Ник. – Клиентът ми се е забъркал в батака, който вие наричате „случай Тен“.

– Клиент ли? – наостри уши шефът.

– Да. Господин Пит Колеф.

– Той те е наел?

Ник тупна чека на бюрото и попита невинно:

– Да имаш цигара повече?

– Отказах ги. Тия цени не са по джоба на един полицаи.

– Жалко.

Отказал! Джобът на якето му бе надут като женско дупе. Циция!

– Интересно... Десет хиляди долара?

– Толкова пише.

– Толкова много?

– Много? Че аз ще играя срещу цялата местна полиция! Защото вие вече сте го накуснали, нали?

Колимечков го измери и вдигна рамене:

– Всичко е срещу него.

– Искам да се запозная с делото и особено заключенията на експертите. Имам право, нали?

Той изръмжа някакво съгласие, което по-скоро приличаше на „върви по дяволите“.

– А! И основанията на прокурора за ареста му. Нали го арестувахте?

Колимечков въздъхна.

– Добре, отиди при Георгиев от отдел „Убийства“.

– Благодаря, шефе.

Пет минути по-късно Ник бе син от ярост най-вече заради благодарността. Георгиев бе заминал предния ден за София. Шефът си бе отишъл, а следователят Пешо Петров, който работеше по случая, искаше лично разпореждане от него.

– Слушай – не издържа Ник. – Колко искаш?

А онова ренде Колимечков: Марлоу, та Марлоу! Той може и да е на километър от Чандлъровия детектив, ама полицаите на Балканите са толкова далече от американските, че почти се сливат с мафията!

Оня беше като машинка.

– В Средновековието най-тежкия данък бил десетъкът.

– А на теб пет стотаката ти стигат...

– Толкова млад и толкова съобразителен – изхили му се Пешо.

Ник бързо пресметна и кимна:

– При едно условие – заедно с ключовете за къщата.

Следователят му смигна и посочи с глава свободния стол до бюрото си.

Така... Експертите по вратата: обикновена, несекретна брава, заключена отвътре... без следи от шперц и насилие... превъртяна два

пъти... Прозорците: отворени, масивна метална решетка... никакви следи от насилие... изключено човек да премине през нея... Таен изход: изследвани стените, пода, тавана... за такъв няма данни... Камината: може да излезе човек оттам... Саждите са от зимата... По пода има – най-вероятно от вятъра или въздушното течение... По стените няма следи от крака, ръце... Не е минавал човек или животно... Медиците: труп на мъж... поне осем часа от смъртта... Удушаване със счупване на врата... Убиецът е човек с исполинска сила... Следи от полов акт... с жена...

– Опа! – извика Ник. – Виж тук какво пише! С жена!

– И най-добрите експерти грешат. Ти виждал ли си го? Як като бик – каква ще е тази жена, дето ще му извие врата!

– Че Пит Колеф да не би да е способен?

– Абе тия леваци, като ги хване ревността... Какви случаи съм имал... Но чети, чети нататък.

Тъй... намерени два руси дълги косъма... Последен полов акт в София с две момичета едновременно... Бива си го тоя... Трябва да опитам с две... сигурно е гот... Издирват се за сравнение на космите... Относно следи около къщата, стените и покрива – няма такива... Такаа...

А ето и господин Пит Колеф... Българско име Петър Василев Колев... Напуснал България в края на хиляда деветстотин осемдесет и девета. Германия, после Канада... установява се в Сан Франциско, приема американско гражданство... В мотивите посочва, че е преследван в родината си по морални причини... ограничения на свободата му... Хваща комунистически функционер за гърлото... Стоп!

– Стигна ли до това? – ухили се Пешо Петров. – Бостънският удушвач, а? Нали имаше един такъв в Америка?

– И затова ще му окачите убийството на Тен?

– Няма кой друг – вдигна рамене той. – Цял свят шуми. А посмей да се забавиш с откриването на убиеца!

– Боже мой! – хвана се за главата Ник.

Чака още един час и пак се намъкна при Колимечков. Този път той бе кисел като развалена консервирана краставица и когато Ник отвори уста да му изреве, вдигна отегчено ръка:

– Слушай, намери ми такова женище, което да е достатъчно засукано, че да възбуди мерака на такъв тип като Тен, достатъчно силна, че да му извие врата, достатъчно тънка и ловка, че да се измъкне през комина, без да обере саждите и аз ще пусна тоя риж педераст!...

– Добре – рече неочаквано кротко за своя нрав Ник. – Разбрах.

4

Ник се върна в кантората. Мария я нямаше – сигурно бе излязла по магазините. Прерови гардероба и най-после намери това, което търсеше – избелял туристически комплект. Натъпка го в черен сак с надпис „Адидас“. Прибави няколко кутии цигари, чифт туристически обувки и револвера с кутия патрони. Написа бележка на Мария – къде отива, кога ще се върне и какво да прави, ако се забави. После запраши по стълбите навън, свирукайки си „Марша на частния детектив“, който все не му оставаше време да напише.

След два часа бе в Н. – малко, сиво градче с криви улици, което сигурно тайно мечтаеше за асфалт и шадравани в центъра си. Но засега полицейският участък и кметството – бели и внушителни – му стигаха.

Лейтенантът се оказа голяма симпатията – или не бе виждал долари, или не знаеше за наградата в завещанието на Тен.

– Константинов, но ми викат Коцето.

Сини, кротки очи и алени бебешки устни. И коса, дълга и яка като грамофонни иглички.

– Рошльо си ти – усмихна му се Ник. – Я ми разкажи нещо за къщата на „Партизански поляни“.

– Построили са я хора от бившия общински комитет на БКП. Уж база за отдих и ски, но е било публична тайна, че се изпилзва за къорсофри и системни нарушения на социалистическия морал. Затова и никой не се учудил кой знае колко, когато една сутрин намерили втория секретар на комитета удушен на една поляна.

– Имало е убийство и преди това? – зяпна Ник.

– Това ви разправам.

– Тия от областното знаят ли?

– Сигурно.

– Откриха ли убиеца на секретаря?

– Не – поклати рошавата си глава лейтенантът.

– Материалите по делото?

– Няма такива. Търсих ги след случая с американеца. Казаха ми, че тогава разследването е поела специална група от София.

– И не са открили нищо?

– Уви. Накрая излезли с някакви мъгляви обяснения за класов враг, който не спи и така нататък. Знаете какви са били времената.

– М-да – жално млясна Ник.

– Що се отнася обаче за предните шест, материалите са тук – опита се да го окуражи рошльото.

– Какви шест? – погледна го учуден той.

– Ами другите смъртни случаи. За последните деветдесет и три години, откак в Н. има полицейска служба, тук са извършени общо два-найсет убийства. Седем от тях впрочем са приключили съвсем банално и определението убийство не им приляга. Поне по заключенията на следствията. Но за това по-късно... Интересното е, че и седемте са станали в тоя район.

– Боже мой! – хвана се за главата Ник. – Казахте ли това на оня глупак Колимечков?

– Ей такава справка им изписах. Даже материалите са още тук, в бюрото ми.

– Абе какво ме размотаваш! – ахна той. – Я ми ги дай!

Първата жертва беше от лятото на хиляда

деветстотин и четвърта година. Някой си Драган Митрев Шопов, два-сет и пет годишен овчар, бил намерен мъртъв край едно от Сините езера. Потурите му били свалени, а по врата му имало следи от душене. Били разпитани негови другари, чорбаджията му, мандраджията, но никой не можал да каже нищо. Служебното лице се насочило към един козар, който живеел лятото в тоя район със съпругата си. Версията му била, че Драган вероятно е прикоткал жената, били са заловени на местопрестъплението от съпруга и той го е убил. Но алибито на козаря се оказало желязно и следствието приключило с предположение, че убийството е дело на минаващите през тоя район македонски чети.

Другите шест бяха разхвърляни из годините до хиляда деветстотин шестдесет и шеста, но при тях нямаше никакви загадки. Тримата бяха умрели от змийски ухапвания, а останалите от сърдечен удар.

Ник разочарован хвърли папките. Коцето го стрелна дяволито:

– Нищо, а?

– Нищо – изпъшка той.

– Защото чете на четвърта скорост.

– Слушай, има ли място, където човек може да хапне?

– Има... Но забележи: ухапаните са бягали.

– Ами сигурно са ги гонели.

– По принцип живеещите в България змии хапят само ако ги настъпиш или раздразниш. Но никога не гонят!

Ник се замисли:

– Хм... Абе какво ме будалкаш? Сигурно са хукнали след ухапването.

Рошльо помръкна:

– Това не ми е идвало на ум...

– Мисли, младо, мисли – потупа го Ник по рамото. – А такова... хотелче имате ли?

– Няма проблеми!...Ами другите?

– Какво другите?

– Тия с ударите. И на тримата лицата им са били сгърчени от ужас. И също са бягали.

Ник пак седна и взе папките.

– Хм... Ти какво искаш да кажеш, бе?

– Че са умрели от страх. И са бягали от страх.

– Страх ли?

– Абсурд да е нормален сърдечен удар. Ето, виж: единият е бил с мокри гащи.

– И искаш сега да попитам: е, какво ще е било това страшилище, дето са видели преди смъртта си?

– Това отдавна съм го формулирал. Сега се мъча над отговора.

– Е, карай по твоя път... аз по моя. И не ми пречи. А такова... мацки намират ли се?

– Предимно над шейсет години – ухили се Коцето.

– Чак толкова не съм закъсал – поклати глава Ник. – Значи няма какво да си губя времето тук. Имаш ли карта на района?

Той кимна и отвори сейфа си. Ник легна върху картата и внимателно изучи по-характерните неща. После премери разстоянието до къщата и се разколеба.

– Ще стигнеш по тъмно. Имай предвид, че последните три километра трябва да се вървят пеша.

– Ами като нямате момичета... – промърмори той.

– Ще ти предложи друго – обеща Коцето и го повлече навън.

Другото се оказа уютна кръчма с места за около двајсетина души. Беше оформена като едновременна одая с камина и много грънци по облицованите с борови дъски стени. Над камината висеше половин мечка кожа, а зад тезгяха се кипреше една истинска Сарандовица с пращящи пазви.

Настроението на Ник се повиши забележимо. Той се настани така, че приятната гледка да е непрекъснато в обзора му и потри ръце:

– Какво ще прием?

– Само не уиски.

– Защо да не е уиски?

– Не подхожда на обстановката – вдигна рамене Коцето.

– Много ви изтънчват в тия институти, брей!... Пия само сливенска перлова!

Лейтенантът кимна на кръчмарката и се понесе към тях като прочутият бриг с алени платна. Вятърът така духаше в тях, че те всеки момент щяха да се скъсат. Той ѝ зашепна нещо на ухото, а Ник стоеше нащрек – все му се струваше, че пазвите няма да издържат налягането и ще се пръснат.

– Дали носи сутиен? – попита той плахо, когато жената-кораб пое обратен курс.

– Не знам – вдигна рамене Рошльо.

– Че какъв полицаи си, бе – ядоса се Ник. – Това трябва да е била първата ти работа, щом си дошъл тук.

Коцето се усмихна неопределено.

– Но аз ще ти поправам грешката.

Вече бяха към края на вторите чаши, когато в ъгъла застана немлад вече мъж с гъдулка.

– Мечка няма ли? – захили се Ник.

Лейтенантът се подсмихна търпеливо и го повика с пръст. Той дойде – жив овчар, жив облъскан селянин, маскиран като музикант.

– Между другото ли свири?

– Откъде позна?

– Видях му ръцете – тоя копа, рине на овцете...

– Да – кимна Коцето. – Но чуй какво ще изпее.

Какво му пречеше, докато гледа кръчмарката и да слуша?

Гласът бе гърлен, дълбок и гъдулката сякаш бе правена за негов съпровод.

Пасъл е Стоян шилета
по Ирин-Пирин и Рила,
по високите могили.
Че ги Стоян докара
На студените езере,
Студена вода да пият...

Коцето нервно запали цигара, загледан в гъдуляря.

Че там си Стоян намери
Три моми, три самодиви.
Трите се голи къпеха...

Рошльо блъсна Ник по гърдите и въодушевен попита:
– Чу ли?
– Какво? – учуди се той.
– Как какво? Песента!
– Какво да й слушам? – вдигна безразлично рамена Ник. –
Гледай...
– Ех, майка му! Абе ти да не си сексуален маниак?
– Просто съм мъж на място – обиди се той.
– Слушай!

Не й даде Стоян роклята,
роклята, още колана...

– Какви рокли? – наостри уши Ник.
– Ама ти не слуша ли досега? – плесна се по челото лейтенантът. –
Заварил самодивите голи в езерото и им взел дрехите. Те го молели, а
той не ги давал и накрая отвел едната в къщи...
– Трябвало е да ги изчука и трите – поклати глава с укор Ник.
– Боже мой, ти да не си вече пиан? Родила му самодивата дете и на
кръщавката той я накарал да му играе самодивски танци...

...дай ми, Стояне, роклята,
роклята, още колана
и язи ще ти поиграя
самодивските игралки...

– И той се прецакал, нали? – махна с ръка Ник.
– По дяволите! – ядоса се лейтенантът. – Слушай! Това има връзка
със случая Тен!
Ник го погледна особено, промърмори едно „хайде, бе!“ и се
заслуша.

...Като сироклята облече,
роклята още колана,
като си Радка заигра

самодивските игралки,
че са наляво завъртя, надясно...

– Слушай! – изхърка Коцето на ухото му.

...че из коминя изхвъркна...

– А! Не се сдържа вече той. – Чу ли? Из комина!

Десетината посетители се заизвърщаха. Ник се почеса по врата.

После поклати тъжно глава:

– Ей, мамка му, какъв боклук бълват вече полицейските училища.

– Ник...

– Абе ти да не си пиан? – ядоса се той.

– Послушай ме...

– Какво да те слушам? Тук има убийство, а той вместо да се разрови, изучава народното творчество! Самодиви! Ето ти самодивата – посочи той тържествувашо кръчмарката. – И тя не ще песни, а нещо яко...

Питай я, ако не вярваш.

– Добре де, добре... Седни.

Ник сърдито се тръсна на стола и удари голяма глътка ракия.

– Ще ме изслушаш ли?

Гъдуларят свърши и се поклонил под редките ръкопляскания на посетителите.

– Ти ли го докара?

– Пее си човека всяка вечер – вдигна рамене Коцето.

– И ти всяка вечер го слушаш?... Е, не е чудно, че си я окъсал.

– Чу ли песента? Той не е измислено лице. Живял е. И всички са знаели, че си е довел жена от далечно място. Но откъде – и в селските регистри не е писано. Преданието твърди, че е била самодива.

Ник притвори очи.

– Добре. Но аз го намерих в регистрите. Детето. И е кръстено през хиляда деветстотин и четвърта – тогава, когато е станало първото убийство.

– Абе ти...

– Тогава е избягала самодивата!

– Ама че улика!

– „Партизански поляни“ е новото име на местността. Но всички тук ги знаят като Самодивски поляни.

– Тъй. Имаш ли друго?

Коцето махна с ръка разсърден. Ник изпи ракията си, хвърли петдесетолевка на масата и рече:

– Къде ще спя?... А, само не у вас!

Коцето приближи до кръчмарката, попита я нещо и кимна към Ник. После му обясни:

– Има свободна стая. Ще те изтърпи до утре.

– Хайде тогава.

Отвън той се опита да му каже нещо, но Ник сложи ръка на устата му. Вече вървеше по стълбите, когато лейтенантът едно подхвърли:

– Няма да откриеш нищо!

– Защо? – учуди се Ник. После се ухили: – Е, самодива едва ли ще видя...

– Няма да видиш. Те се явяват на четиринайсет години.

– Какво?

– Раздели годините от хиляда деветстотин и четвърта на седем. Помни! Аз ще взема стоте бона! След четиринайсет години!

– Абе защо не си отиваш? – ядоса се Ник. – Сънувай си сънищата – кой ти пречи? Но защо ги месиш със службата?... Ей, какво поколение – от две ракии връзва кънките!...

Намери стаята, отключи и легна в чаршафите с предчувствие, че кръчмарката няма да го посети. Позна.

5

Сутринта се събуди с главоболие и почти до обед се питаше защо – дали задето спа без жена или от ракията. През това време се преоблече в туристическите дрехи, закуси, напълни сака с консерви, кашкавал, домати, бисквити, шоколад, ангажира единственото такси на градчето да го закара колкото може по-близо до къщата в планината, намина край оня рошльо Константинов, огледа няколко магазинерки, поговори с двама пенсионери в градинката за времето и Партизанските поляни, обядва и накрая обясни на кръчмарката, че истинската им среща всъщност първа предстои.

В края на краищата към четиринайсет часа следобяд таксито го изтърси на около три километра от заветната цел – трамплинът към стотен бона в зелено. А засега зелено беше само наоколо – котловина с набучени един до друг огромни борове и безкраен килим от цветя и треви. „Знаела е номенклатурата къде да прави любов“ – въздъхна Ник извади компаса. Ориентира се по посока север. Вляво бе местността Козяка, пред него Голи връх с двете езера в подножието си. Вдясно надничаше с няколко поляни измежду дърветата друг хълм – Просеника. Там някъде се намиреше кошарата на овчаря Димитър. Всички твърдяха, че дъските му не били в ред и че в последните петнайсет години едва ли е слизал и пет пъти в градчето... Хората на Колимечков споменаваха за него, но Ник, колкото и да се напъваше, не можа да си спомни да е чел показанията му по случая... Да не са го разпитвали? Едва ли... Не са чак толкова тъпи.

Пътеката течеше между дърветата равна, тук-таме подскачаше по малки височинки. Вървеше се леко, приятно. Гората ухаеше на борова смола, непознати цветя и чистота.

След половин час тя го изплю на огромно бъбрекообразно голо място. В дъното блестяха двете езера и къщата, а над тях, през пояс от борове надничаше любопитно с белите си камъни Голи връх.

– А третото езеро? – промърмори Ник, сещайки се за думите на Пит Колеф.

Не можа да си спомни да го е видял и на картата в полицейския участък. Чакай... Дребосъкът говореше за някакво „откритие на Тед“. Сигурно е някъде в гората. Най-вероятно вдясно, под Просеник, където течеше рекичка.

Къщата не даваше никакви признаци на живот. Ник поспря и я огледа. Едноетажна, масивна, с гараж най-вдясно. Да, Рошльо му бе споменал, че през Козяка преди година-две можело да се стига до тук с кола, но една пролет придошлата рекичка отнесла дървеното мостче. Номенклатурата пък я отнесъл пороят на промените, дошли гладните години и нямало пари за хабене. Пък и никой, освен туристите, не се интресувал от къщата. През последната година и те намалели и кметството решило да се отърве от нея.

Масивната желязна порта изскърца и Ник влезе в двора. Хвърли раницата на тревата и в същия момент трепна – вратата бе открената. Приклезна и извади револвера. Когато приближи, настръхна – бравата бе разбита. Притича, залепи се за стената и внимателно се запромъкна.

Блъсна вратата и мина като вихрушка из петте стаи. Нямахше никой. Спря задъхан в стаята с камината и отпусна ръце.

На пода с креда бе очертана човешка фигура и Ник бързо съобрази, че вероятно тук е лежал Тед Тен. Вдясно имаше широко легло, застлано с бял губер. Дървена маса и груби лакирани столове в стил „седемте джуджета“. Подобни мебели струваха цяло състояние.

Огледа вратата – масивна, здрава. И бравата не бе толкова елементарна. Ник знаеше поне дузина трикове как може да се отключи отвън брава с ключ отвътре, но си призна, че при тая сигурно би запънал. Огледа я с лупа, макар да вярваше напълно на полицаите – щом са писали, че няма следи от насилие, значи няма.

Прехвърли се към прозореца – също масивен, с двойно три милиметрово стъкло. Отвори го и огледа решетката. Натисна я – не помръдваше. Фигурите на решетката бяха така гъсти, че не котка, мишка би минала трудно.

Оставаше третият вариант – камината. Вярно, че бе широка и мистър Пит спокойно би се опънал там. Нагоре се стесняваше, но не толкова, че да не мине човек с присвити рамене. Ловък, пъргав мъж би успял. Да, професионалист би се промъкнал... Такива Ник би посочил поне десет. Но нито един от тях не би го направил, без да събори една лопата сажди.

Сети се за блънуванията на лейтенанта и се ухили с добро чувство... Стабияга. Но чете много. Какви ли не фантазмагории има из книжките. Оборят ли го полицаия книжките, пиши го загубен. Ето, ако той е детектив от романчетата, като нищо ще отпусне ръце и ще каже: „Убиецът е излязъл през комина!... Самодива е!“

Ник седна на един от столовете, кръстоса крака и запали цигара.

Очите му зашариха по стените. Самодива... Глупости. Някъде трябваше да има таен изход. Случаят нямаше друго обяснение, мистър Пит Колеф нямаше друго оправдание.

Хвърли фаса през отворения прозорец, метна брезентовото яке на стола и залази на четири крака по мокета, почуквайки методично по пода с дръжката на револвера. Всуе!... В един момент Ник замръзна – ясно улови изписана върху тъканта прашна следа. Погледна от друг ъгъл – нямаше шега. Взе лупата и пак навири задник. Седна и захапа устни. Колкото и да бяха непукисти и безцеремонни, колимечковци все пак бяха професионалисти. Плюс това се славеха като контета – ами да, градски полицаи! Никой няма да тръгне с гумени цървули. Още повече през лятото.

Значи, отпадат.

Тогава?

Случайни туристи? По принцип един смахнат дотолкова, че да поеме насам турист никога няма да тръгне с цървули. Те запотяват краката и умирисват чак душата. И друго – изследванията показват, че кражбите по заслони и хижи са изключение и обикновено се вършат от случайни хора. А този тук да разбие врата...

Оставаше един. Той му се мотаеше още от сутринта, но Ник умишлено го изтласкваше настрани, за да не си създаде предубеждение. Овчарят.

Тая пасмина използвава цървулите като маратонки, а за крадливостта им поеми могат да се напишат!... Бай ти Димитър... Защо не бяха взели показания от него?

Ник излезе замислен навън, взе раницата и се върна. Избра си първата от общо трите спални, тази, която бе досами външната врата. Подреди багажа си в шкафчето. Когато тръгна към Просеник, беше вече шестнайсет и трийсет.

И да искаше, не можеше да се обърка – пътеката бе широка и явно използвана често. Имаше следи от магарешка каручка, много овчи изпращания. Вървя близо половин час.

Кочарата беше от вършини и слама – смачкана и сгушена почти на върха, на топлата му южна част. Вратниците бяха отворени. В западния край стърчеше малка къща от дебели борови греди, прилична на баба Ягината. Само дето нямаше крака. Приблужи. Бутна вратата с лявата ръка, а с дясната стискаше револвера под якето. Тя изскърца жалномилно и се отвори. Нямаше никой. Ник пристъпи и се огледа. Светлината влизаше през тясно криво прозорче с оплоти от мухите стъкла. До

него клечеше мръсна изтъркана масичка, която не си знаеше годините. В дъното имаше грубо скован нар, застлан с протрита черга. Над него на заковани към стената дъски бай Димитър бе наредил посудата си – три порцеланови чинии, бакърена дълбока паница и две тенджерки. Най-вдясно в загубила цвета си хавлия бяха завити три хляба. Пипна ги – твърди като войнишка каска. Надникна под леглото. Няколко чифта нови гумени цървули, пластмасова туба с вода, сгънати шаячни дрехи, тесла, трион и ловджийска двуцувка. Взе я. Смазана, поддържана. Охо, и заредена! Ник извади патроните, пусна ги в джоба си и хвърли пушката обратно.

Огледа се пак. Наведе се към прозореца. Видя чекмеджето на масата и го дръпна – нож, две лъжици, мръсна солница и зад нея розово пакетче, вързано със синя панделка.

Ник се почеса по врата замислен и дръпна възела. Нокаут. Вътре имаше чисто нов дамски несесер и червен лак за нокти. Той извади ниско трикрако столче изпод масата и седна. Мисли дълго. После ги загъна в хартията, върза панделката и ги върна в чекмеджето.

Полегна в горния край на поляната и зачака, заслушан в шума на гората.

6

Казват, че престъпникът винаги допускал грешка. Е, това понякога правят и детективите. Е, това понякога правят и детективите. В дадения случай тази на Ник бе елементарна, но гласовита и зъбата – забрави за кучетата. Още щом излязоха овцете на откритото, те го надушиха и се юрнаха към него с баукане, което разклати гората. Ник се изправи обезпокоен и извика. Глутницата обаче само увеличи скоростта. Това у него извика биологичен растеж – мигом му се появиха още десетина ръце и той струпа за отрицателно време внушителна купчина камъни до себе си.

Появи се и овчарят – среден на ръст, с побелели коси и дочени дрехи в неопределен цвят. Той спокойно проследи атаката на кучетата и чак когато Ник замята камъни на всички страни, ги повика. Те се укротиха и повлякоха опашки обратно. Овчарят също му обърна гръб и тръгна към колибата си.

– Хей – извика Ник.

Колкото реагира тоя, дето клати дърветата, толкова и той. Ник събра десетина камъка и тръгна след него. Когато застана пред вратата, оня седеше на столчето и се мъчеше да отреже парче хляб.

– Аз ще съм ти комшия.

Вече беше успял да извади пушката и да я подпре в ъгъла! Глупак, а?

– Купих оная къща долу.

Най-последно успя да открие голям краещник, извади от торбата си буца сирене и заръфа невъзмутимо.

– Абе ти не говориш ли?

Ни звук, ни стон.

– Значи не говориш – рече примирено Ник. – Аз дойдох да питам за мляко.

От устата му долетя тракане като от каменоломна. Ник се опита да разбере кое поддаде – хлябът или зъбите – но бързо се отказа.

– Само лятото ще идвам тук и ми се ще да купувам млекце от теб.

На бай Димитър най-последно му дойде нещо умно – отпи от тубата, за да накисне хляба.

– Една цигара? Вземи, бе! Не щеш?... Правилно, вредни са. Сърцето, дробовете... Абе няма да векуваме с орлите... Пуша си и добре се

чувствам. И ракийца пийвам. Ти? Ако нямаш, аз долу... Само едно ми е зора тук: мацките. Тоест, жените. Няма жени. Лошо. Как я караш? Аз май няма да мога... Абе от града казаха, че тук идвали туристки. Бели такива, гражданки. Разгонени. Закачаш ли от тях?...

Ник се увери, че кучетата кротуват и хвърли камъните.

– Видели една да върви насам – продължи нехайно той, но очите му не слизаха от лицето на овчаря. – Русокоса. Хубава. С дълги коси.

Колкото и незабележимо и мимолетно да бе, успя да долови потръпването на възрастния мъж.

– Имам много стаи. Ще направя туристическа спалня. Ще идват редовно женски. Тъй че и третата ми грижа ще отпадне.

Нищичко – пасува си.

– Значи с млякото ще стане, а?

Ник понечи да тръгне, но се поколеба и рече:

– Не си разговорлив... Е, трудно ще я караме... Хайде, довиждане.

И тръгна надолу. Сега му бяха ясни две неща – че той знае нещо по случая Тен и защо разследването не бе взело показания от бай Димитър. А и друго – ходеше с цървули. Четиредесет и трети или четиредесет и четвърти номер – толкова, колкото бяха и стъпките върху мокета.

Не се обръщаше. Няколко пъти вдига огледалце в шепата си към очите и успя да засече овчаря. Притичваше от дърво на дърво встрани от пътеката и току опъваше врат като червей иззад някой дънер. „Слончо“ – усмихна се Ник.

Жена имаше. Дали руса, дали стройна – божа работа. Но я имаше. Пит Колеф не лъжеше. И явно не би трябвало да се търси в градчето или ресторантите и мотелите в околните селища. Тя беше тук. Туристка? Сигурно. Отегчена госпожица от хайлайфа или обтегнала отношенията си с полицията проститутка. А защо не и някоя луда? Трябваше да направи справка в психиатрията... Анализът по слабините на Тен показваше, че тя е достигнала до върха на удоволствието. Хубава работа... На слизане му счупила врата... Боже мой, каква жена! „Трябва да внимавам с приятелките си“ – направи извод Ник и засече, че бай Димитър изостава. Ясно... повярва му.

Той повървя още стотина метра и след поредната чупка на пътеката се отби встрани и почака. После тръгна обратно. На четвъртата минута го стигна – вървеше тежко и достолепно като селски бизнесмен. Остави го на половин километър от кошарите заради кучетата. Влезе в гората. Наскуба треви от различни места, начупи борови връхчета и се натърка с тях – от косата до подметките на обувките. Не вървеше бай Димитър

да ходи на любовна среща с псетата, но кой го знае – овчарска му работа... Върна се пак край пътеката на здрачаване и дълго си избира място, защото искаше хем добре да вижда подстъпите към кошарите, хем вятърът да духа към него.

Стъмни се. Нощта бе ясна – небето приличаше на обсипано с фойерверки. Луната висеше като огромен селски хляб и обливаше планината в светлина. Беше топло. „Само за любов“ – ядоса се Ник. Но когато го напъплиха комарите, размисли: „Не дай боже да си заголиш задника – ще го направят на решето.“

Малко след девет часа овчарят се зададе. След него подтичваха две от кучетата, но той ги върна с късо изръмжаване. Мина на два метра от Ник. В ръката си държеше розовото пакетче със синята панделка.

– Колко съм умен – умилен се самопохвали Ник и пое след него.

По пътеката вървяха двацет минути. Когато стигнаха рекичката (Ник си спомни картата, това бе под Просеник), овчарят тръгна покрай коритото ѝ. Това му дойде като дар божи – водата скачаше посребрена от луната и бърбореше по камънаците като истинска клюкарка. Дори и да настъпеше суха пръчка, пукотът ѝ би потънал в нейния шум.

Гората свърши така изведнъж, че Ник едва не излезе заедно с него на откритото. Дол със заоблени като женски хълбоци брегове. В средата – езеро. Не голямо, може би колкото два спортни басейна. В средата му цъфтеше златното отражение на небесното светило, а към него протягаха хищни ръце сенките на боровете. Бреговете светеха в млечно-бяла, студена светлина.

Бай Димитър спря и се огледа неспокойно.

От другия бряг се чу плясък във водата.

Ник приближи до последните храсти и също я съзря. Висока, стройна жена със златни коси до кръстта и дълги бедра. Беше влязла до колене в езерото и с лениви движения пускаше вода с шепи по голото си алабастрово тяло. Изпод разпилените коси се подаде рамото ѝ, немирнен лунен лъч целуна гръдта ѝ... Капките блестяха като перли по кожата ѝ.

Видя овчаря и излезе на брега величествена и зашеметяваща. Бързо и все пак с достойнство облече роклята си – бяла, с обшити пазви. Върза колана – боже мой, тя нямаше кръст! После отметна косите и въпреки сенките и жълтата невярна светлина, Ник бе готов да се закълне, че би ударила в земята всички възможни мис хубавици... Пак се наведе и когато старият овчар застана на два метра от нея, тя сложи цветен венец на главата си.

Той ѝ подаде розовото пакетче.

Жената го пое бързо и както се стори на Ник, зарадвано. Отвори го нетърпеливо и не можа да сдържи възторга си – възкликна. Седна на тревата и зарови в несесера. Боядиса пръстчето на лявата си ръка с лак и го загледа на лунната светлина. После вдигнатата ѝ ръка се спусна и хвана овчаря за ръкава.

Той се заразхвърля трескаво.

Тя полегна назад на тревата.

Овчарят застана гол и тръпнеш до краката ѝ.

Жената се засмя късо и пак протегна ръка.

Той се хвърли отгоре ѝ като прасе на ябълки.

Желанието изгаряше и двамата – след няколко целувки, прилични по-скоро на вълче сдавяне, мъжът задържа роклята нагоре, а тя разтвори крака...

Страстна жена... Ръцете ѝ, силни, здрави, с великолепна мускулатура, се впибах и отпускаха в раменете на овчаря, шареха по гърба му, падаха безжизнени на тревата и пак скачаха, събудени от стоновете ѝ. Косата се мятеше като гигантска метла наоколо. А кръстът...

В един момент ръцете тръгнаха бавно и някак решително от раменете към врата на възрастния мъж.

Преглъщащият Ник се вцепени с вторачени очи. Цялото му същество не предчувстваше, то знаеше какво ще се случи... Тръгна като хипнотизиран и се спъна в някакво коренище. Светът се разлюля и той се строполи на земята, вдигайки шум, колкото да разбуди един средно голям слон.

Те се извърнаха едновременно. Жената се изкриви, изсипа овчаря от себе си, дръпна роклята си надолу и скочи.

Ник се изправи и без да се напряга в преструвки, изръси:

– Аз май съм се объркал...

И направи две крачки напред. „Още три... само три и няма да ми избяга..." – помисли горестно той.

Не го огря – жената се огледа диво, като хваната в капан вълчица и се стрелна към гората.

Ник изруга – закъсня. Отгоре на това голият дъртак реши да играе кавалер и се изпречи пред него. Удари го така безжалостно в корема, че камбаните между краката му сигурно звъннаха. После го довърши с лакът.

Спусна се към гората. Тича без посока, ослушва се... Нищо.

Спря задъхан на полегата поляна. Избърса потта от челото си и се опита да се ориентира.

7

Зад гърба му се чу тропот на копита и шум от счупени клони и стъпкани съчки. Той се извърна позачуден и преди изобщо да съобрази какво може да е това – стадо носорози или кралски хусарски ескадрон – храсталците се разтвориха и на поляната изскочи огромен елен с рога като столетен дъб. От тях се люлееха тромаво, но не назад, а встрани и напред дълги пандели.

Луната грееше все така силно и всичко се виждаше все така добре.

Очите му започнаха да се разширяват от ужас, косата му май и тя се размърда. Долната му челюст увисна безпомощна и колкото и да се мъчеше да я вдигне, не успя. Вместо вик, от гърлото му излезе сподавено хъркане.

Обкрачила елена, отгоре седеше русокосата от езерото. И дивото животно се носеше натам, където гледаха очите ѝ – към него, през него.

Ник се усети загубен и слаб, дотолкова слаб, че не можеше да спре скимтенето на ужаса в гърлото си.

Някаква невидима ръка превключи целия тоя кошмар на забавен кадър – и страхът, паниката, безумието се утроиха, защото разбра, че идва краят. Отгоре на това като насън видя и друго – по рогата на елена не висяха кордели. Оттам съскаха змии.

Той стоеше вцепенен сред поляната и сам не можеше да каже дали хленчи или вика за помощ, дали плаши или се моли за пощада.

Семенцето на непримиримостта тупна в пръстта.

Еленът премина един метър.

От семето изби бяло млечно стебълце.

Съсъкът на змиите изпълни ушите му.

Първи сантиметри нагоре... Стеблото укрепна и позеленя.

Русокосата извика и се приведе напред.

Проби пръстта и видя небето!

Ник извади змията току от лицето си и с невероятно усилие, със сетни сили отскочи, строполи се на тревата и се затъркаля надолу по поляната... Успя да се изправи, затича се, блъсна челото си в някакъв клон и отново започна кълбетата...

Спря някъде в ниското. Обърна се по корем и видя, че още стиска змията. Страхът лумна пак и обхвана цялото му съзнание. Изпищя. Хвърли влечугото и панически размаха ръце и крака.

Припълзя няколко метра, главата му опря в някакъв дънер. Изхлипа и затихна. В устата си усещаше гадния вкус на гнила шума. Целият бе в пот, по тялото му препускаха и се надпреварваха снежни фъртуни и реки от вулканична лава. Трепереше като трескав.

Лежа няколко минути или няколко века.

Бавно, много бавно започна да се взема в ръце. Изправи се от кръстта, обърна се и седна. Облегна се на дървото, обърса лицето си с ръкава. Имаше чувството, че змията е някъде наблизко и прибра краката си. Стори му се, че косата му още стърчи и предпазливо я поглади. Опита се да потисне страшното видение на тичащия побеснял елен с озверелата жена отгоре... В ушите му ечеше тропот, писъци, кикот, съсък... Прегърби се и се притисна към дънера, смали се, стана малък, дребен – нещастен измокрен врабец на сантиметри от свитата за скок охранена котка.

Огледа се уплашен и инстинктивно посегна към пистолета. Беше там, на колана. Зареди го. Студеното желязо му даде кураж.

Така... какво си се разтреперил?... Ти, който си преминал всичко, което може да се случи на една „червена барета“... Парашутът не се отвори – уплаши ли се?... А когато Стоян Команча и хората му ти надянаха въжето на шията?... После те клаха, поставяха ти взривно устройство в колата, палиха кантората ти... Не. Не... Това бяха озверели, обезумели хора. Хора... А тук... тук има нещо необикновено, нещо невъобразимо... „Вятър – изплака той с изкривено лице. – Вятър!“ Една изкуфяла сексуална маниачка... Една кучка, която кой знае как ще завие, ако я изчукаш... А еленът?... Боже мой! Самодива! Значи ги има... И змиите! Глупости! Глупости! Глупости!... Селски простотии. Обикновена курва. Като тия, дето ги чукаш почти през ден... Курва, луда курва.

Това го успокои и го окуражи – дори повече от револвера. Започна да мисли. Сега?... Към градчето, ще събуди Константинов, ще се обади на Колимечков... Да, районът трябва да се блокира и гората да се разрушка, докато се намери тая психопатка... Пътят? Ще го намери.

А лудата и оня дърт нерез?... Ник се опита да се постави на тяхно място и поклати глава. Нее... Не към града. Те чакат там, някъде по пътеката. Разтърсен, тъмно, в непозната местност... Ще загуби.

Ник изпъшка и се изправи. Единият му крачол и част от якето бяха мокри – сигурно се бе търкалял из ручея. Болеше го брадата, кръстта и лявото коляно. И му се пушеше, както на кучето му се яде кокал.

След един час лутане, падане, заслушване успя да излезе на поляните – Самодивски ли, Партизански ли... Взе разстоянието от края на

гората до къщата на бегом, мина като фъртуна през всички стаи с пръст на спусъка и отдъхна като се увери, че вътре няма никого. Пи вода като камила, преминала на галоп през Сахара, изми лицето си и тръгна към вратата.

Когато застана в очертанията ѝ, трепна.

Овчарят стоеше на петнайсетина метра от него, облян в лунна светлина. В ръцете си държеше двуцевката.

Ник замръзна.

Езерата блестяха като посребрени тави. Голи връх приличаше на една голяма уста, зяпнала в почуда и смайване.

„Дали е...“ – помисли Ник и усети как пулсът му заблъска диво в слепоочията.

Овчарят бавно вдигна пушката и се премери спокойно. В момента, когато изщрака първият спусък, Ник пусна дясната си ръка към джоба на якето, измъкна револвера и стреля.

Гърмежът се сля със щракането на втория спусък.

Овчарят изтърва пушката, зяпна, от устата му изби черна струйка. Потрепера и се килна назад.

Ник отпусна ръка и тръгна към неподвижния труп. Не бе направил и пет крачки, когато на тревата пред него прибяга огромна сянка. Надигна глава с лошо предчувствие и я видя: величествена, страшна и бяла, тя се спускаше с хищно разтворени ръце. Разпраният въздух опъваше роклята ѝ, мятеше косите ѝ нагоре.

„Какъв тънък кръст“ – помисли той, преди да стреля и преди да се уплаши.

Кадърът запъпли едва-едва. На белия плат цъфна цвете, ръцете се присвиха. Тялото загуби координация, увисна с главата надолу.

И тежко тупна на земята.

8

– Стоте бона сигурни ли са?

Ник намести главата си върху голите гърди на Мария и измърка:

– Сигурни. Тя е убила Тен.

– Хм...

– Отпечатъците от пръстите й съвпаднаха с тези от чашата. Двата косъма, намерени по ризата на Тен също са нейни.

Мария го погали по ръката и колебиво започна:

– А ти... това...

– Какво?

– Изчука ли я?

– Кога? – учуди се той.

– Преди да я застреляш... Не мога да повярвам, че...

– Глупости, миличка! Та анализът на космите в лабораторията на полицията показва възраст сто и двадесет години!

– Ти каза, че била хубава.

– Но стара! Оня рошльо Коцето твърди, че тя била оная булка... от началото на века и че била самодива... И спяла летаргичен сън. Събуждала се, изучкувала някого и пак лягала...

– Фантазии – смръщи вежди Мария.

– Фантазии... И все пак... И все пак...

– Какво?

– Тя летеше.

– Пак ли започваш? – стегна се тя.

– И Колимечков не вярва. С всичко друго се съгласи, но с това не. „Кажи – вика, – откъде е паднала?“ Обяснявам му, а той пак: „Абе ясно, че е била на някое дърво и ти си я застрелял. Законна самоотбрана и така нататък. Но как я донесе на голото и камуфлира така нещата, че да изглежда паднала там? Вътрешностите й са пръснати, главата й е размазана. Тя е паднала поне от петнайсет метра височина!“ А аз му викам: „Нали това ви разправям...“

– Хайде да помълчим – примърка тя и се притисна с цяло тяло към него.

– Ами да опитаме – пламна Ник.

Когато се отпусна до нея с притворени очи и олекнало тяло, прекара длан по лицето й и тихо каза:

– Хубава си... като самодива. Защо не се научиш да летиш?...

Тя целуна ръката му.

После, след много време, тя измърка глезено:

– Ник, ще ми дадеш ли двадесет хиляди долара?

Той смръщи чело.

– Имам само десет хиляди.

– Как? – отвори стресната очи Мария.

– Тия, дето ги даде Пит Колеф.

– А наградата от завещанието? – продължи тя с изстинал глас.

– Няма ги – троснато отговори той.

Мария бързо седна в леглото.

– Как ги няма? Къде са?

– Дадох ги на оня рошльо, Коцето.

– Боже мой! – изписка тя, сякаш видя самодива на полилея.

– Умно момче... Вика: ако открием леговището ѝ, ще разберем тайната на вечната младост. Е, аз му ги дадох... Ще купи апаратура и ще наеме специалисти. Ще претърсва пещерите в околността...

Мария скочи като разгневена тигрица, хвърли чаршафа в ъгъла и извика от вратата:

– Това няма никога да ти го простя!...

– Хей, къде тръгна гола?...

1993 Сливен

КРАЙ

© 1993 Андрея Илиев

Източник: <http://www.bukvite.com> (през <http://sfbg.us>)
Редакция: Mandor, 2006

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/710>]